

La música als blocs

«Només que cada espanyol em donés una peseta», deia la Lola Flores, «podria liquidar el meu deute amb Hisenda»; o sigui, amb un esforç quasi insignificant per part de tots la Lola d'Espanya hauria quedat alliberada d'un merder que si havia d'afrontar ella sola requeria un esforç descomunal. Sobre aquesta base, la dels petits esforços compartits, Internet s'ha convertit en una eina molt eficaç. La Viquipèdia n'és un exemple paradigmàtic. Però fixem-nos per exemple en la música. A final dels anys 80, aquells anys en què la Flores va ser multada per Hisenda, molts melòmans tenien copiades en cintes de casset les seves col·leccions de discos de vinil, així no se'ls ratllaven els discos i es podien endur la seva música preferida a una pineda per escoltar-la amb un radiocasset. Avui dia, cada cop que algun d'aquells melòmans digitalitza un dels seus vinils i el puja a la xarxa, aquella cinta, de cop, pot ser descarregada i escoltada a totes les pinedes del món. Els blocs, que serveixen per a moltes coses, serveixen també a molts d'aquests col·leccionistes per ensenyar i compartir les seves col·leccions. Com que ara es venen uns tocadiscs que, connectats a l'ordinador, transformen el senyal analògic en arxius MP3, gairebé a la vegada que el melòman es fa la seva cinta en posa a la nostra disposició una còpia.

Cançons en català i més (<http://Orio43.blogspot.com>) és segurament el bloc català que amb més constància està fent aquesta feina: *singles* dels Dracs, de les Hermanas Serrano o de Josep Maria Espinàs van augmentant setmana rere setmana una discografia valuosíssima. Al bloc *Pots sentir-me* (<http://potssentirme.blogspot.com/>) també rescaten cançons d'aquesta mena, «cançons oblidades a les golfes», discs catalans dels anys 60 i 70 que no han estat reeditats i que fins no fa gaire només es podien recuperar en mercats de vell. La Nova Cançó, la cançó de protesta que va sorgir a l'ombra del franquisme, ha estat força divulgada, però gràcies a aquests blocs està emergint a la xarxa tot un paisatge de música lleugera

en català que és sorprenent. Ja no cal que els esforços siguin titànics perquè els efectes siguin notoris. Ja hi ha grups actuals, com Angelina i els Moderns, que s'especialitzen en versions d'aquestes cançons de *ye-yé* català, i punxadiscs, com Phil Musical, que dediquen les seves sessions al retro nostrat i configuren un nou *star system* on les estrelles que brillen es diuen Lita Torelló, Dodó Escolà o Delfí Abella.

Bloc recomanat

<http://carlesmiro.blogspot.com/>

Carles Miró va ser un pioner de la primera generació de blocs catalans. Entre 2003 i 2005 va portar el bloc *Notes al marge*. L'any passat va tornar a la blocosfera amb col·laboracions de crítica de llibres al bloc de Manuel Trallero. Són unes crítiques sovint duríssimes i sempre molt afinades, molts cops divertides. Aquestes crítiques són el tronc central de *Sense parèntesis*, el seu nou bloc, que, de mica en mica, va creixent i diversificant-se. Darrerament, arran de l'assassinat de Félix Martínez al carrer Santaló de Barcelona, es dedica a analitzar la prosa de la secció de successos de *La Vanguardia* amb una agudesia remarcable.